

Noční můra

Jednání, kdy se s jednou osobou zachází méně příznivě, než se zachází nebo zacházelo, anebo by se bývalo zacházelo s jinou osobou ve srovnatelné situaci z důvodu rasy, původu, národnosti, pohlaví, sexuální orientace, věku, zdravotního postižení, náboženského vyznání, víry či světového názoru, je přímou diskriminací ve smyslu Směrnice Rady 76/207/EHS z roku 1976 a antidiskriminačního zákona č. 198/2009 Sb.

Za diskriminaci se považuje i obtěžování, sexuální obtěžování, pokyn i navádění k diskriminaci, stejně jako i diskriminace z důvodu těhotenství, mateřství, otcovství a z důvodu pohlavní identifikace. Nepřímou diskriminací se pak rozumí či spíše nerozumí jednání nebo opomenutí, kdy na základě zdánlivě neutrálního ustanovení, kritéria nebo praxe je z některého z výše uvedených důvodů přímá diskriminace osoba znevýhodněna proti ostatním, ledaže je tak odůvodněno legitimním cílem a prostředky k jeho dosažení jsou přiměřené a nezbytné.

Vyzbrojen tímto minimálním základem kráčím do zasedací místnosti, kde na mě již čeká rozechvělý(-á) uchazeč(-ka) o zaměstnání. Stupeň dané rozechvělosti nejsem schopen posoudit na straně uchazeče(-ky), můj je tedy s ohledem na rizika diskriminace vyšší než vysoký, případně hlubší než hluboký. Ostatně škoda, že neexistuje stupnice podobných stavů, která by napomohla k oprostění od subjektivních hodnocení vlastního stavu, ale v rámci přípravy na jednání s neidentifikovanou osobou co do pohlaví, nutí mě tak přidávat neustále koncovku k výrazu uchazeče podle pohlaví, abych nebyl obviněn již na základě samotného popisu události, bych stejně nebyl schopen rozeznat, kam jsem se na dané stupnici vyšplhal, a tak se zdržím dalších objevných podnětů tohoto druhu a koncentruji se jen na nastávající jednání. Proč je ona osoba neidentifikovaná? Vysvětlím. Jméno v zaslaných podkladech v rámci vlastní prezentace

tato osoba (za účelem vyloučení pochybnosti podotýkám, že ať je osoba jako podstatné jméno rodu ženského, zahrnuje i osoby rodu mužského či středního, přičemž posléze zmíněné osoby nejsou hermafroditi, tedy oboupohlavní bytosti, ale třeba děti) uvádí, a tak s ohledem na chybějící koncovku -ová v příjmení by laik předpokládal, že půjde o osobu rodu mužského, tedy zřejmě nějakého chlapíka, nicméně díky postupující emancipaci a rozhodnutí mnoha žen skoncovat s onou potupnou nálepkou minulosti, která je ocejochovala jako výstavní exponáty, nic není tak, jak se na první pohled zdá, a ostražitost je tedy na místě.

Bez předsudků proto vcházím, ač ne do Tvých snů, má lásko, do jednacích místností, naštěstí ještě nikoliv soudní, neboť si nejsem vědom toho, že bych uchazeče(-ku) jakýmkoliv způsobem již předem diskriminoval a poskytl jí tak šanci mě mediálně zničit, zruinovat a v horším případě dokonce umístit do vazební věznice po bok zločinců i krystalicky nevinných, zejména politiků. Jak známo, první dojem je vždy důležitý. Z chytrých příruček mám vyčteno, že první minuty jsou rozhodující pro první dojem. Toto pravidlo jsem si byl schopen zapamatovat pomocí jednoduchého klíče. První minuty, první dojem. Druhé minuty by byly až druhý dojem a to, jak většina z Vás asi chápe, by bylo nanic. Nebo skoro na nic, protože ještě stále lepší než třeba osmý dojem. Teď mám dojem, že jsem se ztratil, ale ne, jsem v zasedačce, jak lidově přezdívkáme naší jednačce. To je vlastně legrační, jednačka je vlastně rovněž žargon, tedy nespisovná mluva některých skupin společnosti. V tomto případě jde o mluvu právníků, což pro neprávnický přeložím jako o „to, jak a co právníci říkají.“ Samozřejmě nejen právníků, i jiných skupin, které se scházejí v obdobných místnostech za účelem monologů, dialogů, prezentací apod.

V místnosti na mě (pokud jsem se nespletl a nevešel do nesprávné zasedačky) čeká osoba, u níž můj první dojem nepostačuje ani na to, abych určil, zda se jedná o ženu či muže.

diskriminace

Dlouhé vlasy a čelenka naznačují, že by se mohlo jednat o ženu, nicméně hrubé rysy tváře, jemné strniště na bradě a kožené sako připouštějí i možnost, že jde o muže, neřku-li indiána. Stisk ruky je mdlý až polorazantní, takže ani tento příliš nepomohl. „No to bude dílo,“ říkám si a začínám cítit, jak mi krůpěje potu začínají proudit páteřním kanálkem. Společně s deospray, zakoupený před časem díky bombastické reklamě, při níž dva běžci zdolávají trasu v minimální délce maratónu a na konci stále voní, neboť jejich deospray zabráni pachu po dobu – a teď se, vážení, raději posaďte, protože to s Vámi sekne – 5 (slovy pěti) dnů! Jsem sice leckdy nedůvěřivý, ale možnost se osprchovat v neděli a potom opět až v pátek večer mě skutečně oslovila.

Na úvod jednání uchazeč(-ce) děkuji, že se k nám dostavil(-a) a informuji se, kde je spokojen(-a) s úrovní malého občerstvení, které jsme stihli připravit. Odpovědi je neutrální zvuk, znějící jako „hmmm“ i „hmmnooo“, možná způsobený plnou pusou kaviáru a šampaňského. „Povězte mi něco o sobě,“ vyzývám stále ještě tajemnou osobu. A hned je tu malér, neboť si uvědomuji, že již touto otázkou riskuji obvinění z diskriminace, když nemám přesnou evidenci toho, na co jsem se ptal na začátku v minulosti jiných osob, ucházejících se o práci. Třesu se strachy, aby zatím nekomunikující osoba nevyužila známosti a přesných informací od jiného našeho uchazeče(-ky) a nedokumentovala tak flagrantní, tedy do očí i uší bijící porušení zákona, který jsem bifloval ještě včera večer v rámci pečlivé přípravy na den D. Resp. P jako pohovor. Mám však štěstí, ruské pochutiny zatím vítězí a tak se trochu uklidňuji. Trpělivě tedy čekám, až návštěvník(-ce) dojí a pak se osměluji zeptat, zda bychom tedy již mohli přistoupit k vlastnímu účelu návštěvy? Díky kvalitě občerstvení je zřejmě uchazeč(-ka) dobře naladěná(-a), a tak se mi dostává za odměnu souhlasného pokývání hlavou. Ač si nejsem jist svou další otázkou ohledně bezrizikovosti jejího vznesení z důvodu již dříve zmíněné neexistence dokonalých záznamů z předchozích

jednání, zkusím nepatrně zariskovat a tak se odvažuji zeptat, zda má dotyčný(-ná) zájem pracovat. Uznávám, že je naprosto stupidní se dotazovat uchazeče(-ky), zda má zájem pracovat, jestliže se uchází o práci a za tímto účelem je ochoten(-na) se o práci ucházet a v případě výběru pak do ní docházet a následně i odcházet, nicméně doba je prostě jiná a pokud nechce být člověk označován za dinosaura, měl by se přizpůsobit. „No jasně, mám zájem,“ zazní konečně a já s úlevou konstatuji, že jsme z monologu přešli k vyspělejší fázi konverzačního umění. „A o kterou oblast práva máte zájem?“, zní moje další otázka. „Mně je to v podstatě jedno,“ bručí spiklenecky osoba sedící proti mně, „a kolik vlastně nabííte?“ Oblastí máme hodně, přemýšlím, ale kdo si je má všechny pamatovat? Pracně si vzpomínám na existenci jakéhosi práva občanů a rovněž práva firem, ale ve snaze uvolnit kapacitu mozku pro novou právnickou bibli, kde má být údajně skoro všechno a má to už brzy platit, jsem už dokázal většinu zastaralých termínů vytěsnit, takže přenáším tíhu volby na uchazeče(-ku) s touhou po bezplatném oživení právní terminologie. „Myslel jsem prachy a taky stravenky“, říká návštěvník a já jsem šťastný, že jsem se konečně dobral k jeho pohlaví. Pohlaví ve smyslu muž či žena, samozřejmě, co asi jiného? Jde o muže, když se konečně poděklal a odhalil svou identitu, aniž bych ho k tomu jakýmkoliv způsobem, tím spíše diskriminacím, přiměl. Jsem rád, že mám jeden oříšek rozlousknut a mohu se tak klidněji věnovat dalším neznámým veličinám.

Ohledně prachů dedukuji, že má uchazeč zájem o informaci ohledně odměňování, a tak uvádím základní kritéria, aniž bych tušil, co dotyčný hodlá dělat. S ohledem na senioritu naznačuji existenci růstového potencionálu, ale ihned naštěstí zabrzdím, abych nebyl obviněn z vyzvídání věku uchazeče a tím ho nediskriminoval. Podle intenzity jeho dýchání usuzuji, že drobné zdravotní problémy nejsou vyloučeny, ale samozřejmě se neptám. Potlačuji i touhu získat alespoň základní informace

o jeho domácím zázemí, zda má děti, manželku či „manžela“ zvaného registrovaný partner, anebo s někým jen žije, zda se opíjí nebo obžirá, fluktuuje, zneužívá dávky či kohokoliv, služební počítače, telefony, vozidla atd., protože nejsem hazardér. Už vůbec nepřemýšlím nad rasou uchazeče, jeho etnickým původem, národností, neptám se ho, zda chodí do kostela či mešity, zda má či nemá světový názor, anebo zda má aspoň evropský, český, regionální nebo vůbec nějaký, prostě chovám se jako občan předcházející rizikům pozdějšího obvinění z diskriminace.

Díky tomuto rozumnému pojetí je náš pohovor rychle ukončen a já se tak mohu s klidným pocitem a již zaschlou košilí v oblasti zad rozloučit. Ani poslední otázka uchazeče mě tak nerozhází, když se ptá, kdy má nastoupit. Samozřejmě jsem si původně chtěl ponechat jistý čas na rozmyšlenou, ale nebudu přece riskovat, že jsem s ním zacházel jinak než s někým, kdo přijde po něm. Takže mu blahopřeji a jako milé překvapení dodávám, že dostane samozřejmě i stravenky. ●

JUDr. Josef Vejmelka,
advokát
Vejmelka & Wunsch, s. r. o.

VEJMELKA & WUNSCH
ADVOKÁTI ATTORNEYS AT LAW RECHTSANWÄLTE